

Arrest

nr. 257 872 van 9 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 januari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2017 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, met name haar schoonbroer E.B.M., die de Spaanse nationaliteit heeft.

Op 20 februari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 maart 2018 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar schoonbroer E.B.M.

Op 12 september 2018 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 november 2018 dient de verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar schoonbroer E.B.M.

Op 13 maart 2019 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 15 juni 2019 dient de verzoekster een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar schoonbroer E.B.M.

Op 27 september 2019 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19 november 2019 dient de verzoekster een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar schoonbroer E.B.M.

Op 4 maart 2020 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 april 2020 dient de verzoekster een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar schoonbroer E.B.M.

Op 14 juli 2020 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 augustus 2020 dient de verzoekster een zevende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar schoonbroer E.B.M., die de Spaanse nationaliteit heeft.

Op 7 januari 2021 beslist de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 januari 2021 beslist de gemachtigde tevens om de verzoekster een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de bestreden beslissing, die op 12 januari 2021 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : A. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1980

geboorteplaats : E. A. (...)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.01.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Spaanse schoonbroer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste zes aanvragen, ingediend op 30.08.2017, 14.03.2018, 07.11.2018, 15.06.2019, 19.11.2019 en 07.04.2020, werden geweigerd op 20.02.2018, 12.09.2018, 13.03.2019, 27.09.2019, 04.03.2020 en 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de derde, vierde en vijfde weigeringen die zonder bevel waren. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 04.08.2020 een zevende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Spaanse schoonbroer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste zes aanvragen, ingediend op 30.08.2017, 14.03.2018, 07.11.2018, 15.06.2019, 19.11.2019 en 07.04.2020, werden geweigerd op 20.02.2018, 12.09.2018, 13.03.2019, 27.09.2019, 04.03.2020 en 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de derde, vierde en vijfde weigeringen die zonder bevel waren. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 04.08.2020 een zevende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in,

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoekster geeft in de aanhef van het enig middel ook het volgende aan: *"onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing – disproportionaliteit / onredelijkheid bij het nemen van de beslissing. – belangenafweging – beoogde doel"*. Hieruit blijkt dat de verzoekster zich tevens beroept op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel (proportionaliteitsbeginsel). Bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel wordt ook gewag gemaakt van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Bij de beslissing waartegen huidig beroep wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

De beslissing is gemotiveerd als volgt :

1. De beslissing tot verwijdering van 07/01/2021 gaat gepaard met een inreisverbod omdat :

" Voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"

Er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Spaanse schoonbroer op basis van art 47/1,2° van de wet van 15/12/1980. Deze aanvragen werden geweigerd (al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten)

" ... Betrokkene werd door de Stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om he grondgebied te verlaten... het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. "

" betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de Wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet is.

Verzoekster heeft er inderdaad voor gekozen om opeenvolgende verzoeken tot verblijf op basis van art. 47 Wet 15/12/1980 in te dienen omdat dit haar ook door de wet dd. 15/12/1980 op de Vreemdelingen toegelaten is; minstens niet verboden is en dit niettegenstaande de afwijzingen.

Verzoekster heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheden die de Wet van 15/12/1980 haar biedt.

Dit kan haar niet ten kwade aangeduid worden en hieruit kan zeker niet afgeleid worden dat zij duidelijk heeft gemaakt geen gevolg te zullen geven aan een verwijderingsmaatregel.

De gemachtigde stelt in de beslissing dd 07/01/2021 dat verzoekster de procedure van art 47/2 van de Wet van 15/12/1980 misbruikt" om, via een andere weg, een verblijf rechterlijk voordeel te bekomen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. "

De gemachtigde laat echter na om te specificeren welke weg hij bedoelt met de bewoordingen "via een andere weg", noch "welke weg" hij bedoelt ten aanzien van de "andere weg".

Noch wordt enige toelichting gegeven over de finaliteit van de Vreemdelingenwet en waarom verzoekster, volgens de gemachtigde, dan wel zou handelen in strijd met de finaliteit van de Vreemdelingenwet.

Wegens deze onduidelijkheden in de argumentatie kan verzoekster de beslissing waartegen huidig beroep niet begrijpen noch op haar waarde beoordelen.

Er werd niet voldaan aan de motiveringsplicht.
Dit middel is gegrond.

2. Het bevel gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar.

Waarna argumenten worden aangevoerd mbt. de toepassing van art. 8 en 3 EVRM en die volgens de gemachtigde gegronde redenen zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst, met inreisverbod van 3 jaar.

Mn " Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. "

Dit zijn slechts standaardbewoordingen, die op meerdere personen in dezelfde omstandigheden van toepassing kunnen zijn.

Nergens in de beslissing van de gemachtigde wordt bijgevolg op enigerlei andere wijze dan in algemene standaard bewoordingen gemotiveerd waarom specifiek een inreisverbod van 3 jaar wordt gegeven.

Verzoekster kan dan ook niet achterhalen waarom in haar casus een inreisverbod van 3 jaar en niet van een andere termijn wordt gegeven.

Uit de motivering blijkt dat eenzelfde motivering wordt gegeven die wordt gebruikt zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van drie jaar.

De gemachtigde gaat hiermede voorbij aan de volgende omstandigheden die pleiten in het voordeel van verzoekster en die de beweringen van de gemachtigde ontkrachten.

1. Verzoekster heeft er niet voor gekozen om illegaal in België te verblijven.

Zij wenste haar verblijfssituatie te regulariseren op basis van art. 47 Wet 15/12/1980 en zij heeft alleen maar gebruik gemaakt van de mogelijkheden die de Wet van 15/12/1980 haar biedt.

Dit volgt duidelijk uit zijn opeenvolgende aanvragen in de periode 2017-2020.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is toegelaten. Verzoeker heeft ook meerdere malen nieuwe documenten gevoegd ter staving van haar respectievelijke aanvragen, zodat steeds de mogelijkheid op een gunstige beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk was.

2. Verzoekster heeft er niet voor gekozen om onder te duiken.

Zij heeft steeds haar verblijfsadres bij haar familie in België meegedeeld.

Er ontbreekt in de bestreden beslissing een specifieke motivering mbt. de termijn van het inreisverbod.

Nergens werd een afweging gedaan door de gemachtigde van de Minister tussen de mogelijk op te leggen termijnen en de omstandigheden die het opleggen van de een of andere termijn verantwoorden.

De gemachtigde meldt niet met welke elementen hij specifiek rekening hield en met welke niet.

De gemaakte afweging door de gemachtigde kan dan ook niet beoordeeld worden.

De loutere bevinding van de gemachtigde dat het inreisverbod van 3 jaar proportioneel is; betreft een standaardclausule; de beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Om tot de onderhavige beslissing te komen diende de gemachtigde zich immers te baseren op de correcte feitenvinding en op al de elementen die voorliggen in het dossier.

Het is duidelijk dat de gemachtigde geen rekening hield met al de elementen die hierboven en hierna besproken worden.

1. Verzoekster kan zich wel beroepen op art 8 EVRM, ook al heeft zij geen kinderen in België.

Daarbij geniet ook een alleenstaande de bescherming op privé-leven; onderdeel van art. 8 EVRM.

2. Tijdens de duur van de procedures in toepassing van art. 47,1 Wet 15/12/1980, verbleef verzoekster legaal op het grondgebied.

In deze periodes van legaal verblijf heeft verzoekster haar privé en professionele leven in België uitgebouwd.

Verzoekster heeft ingevolge de meerdere periodes van legaal verblijf een privé- en gezinsleven in België uitgebouwd. Verzoekster heeft in België niet alleen banden opgebouwd met haar familieleden , doch ook met vrienden en kennissen.

Ook dit privé- leven van verzoeker valt onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Het zal zeer moeilijk zijn voor verzoekster om elders een gezins - en privéleven op te bouwen.

3. Dat het verblijf van verzoekster in België positief verloopt; dat er geen negatieve elementen kunnen weerhouden worden; geen strafbare feiten worden weerhouden.

4. De schade die verzoekster lijdt door het inreisverbod van 3 jaar staat niet in verhouding tot het eventuele belang dat de Overheid kan laten gelden met dit inreisverbod.

Niettegenstaande de gemachtigde de argumentatie van verzoekster kende ; oa. periodes van legaal verblijf in België; haar uitgebouwd professioneel — privé leven; de nabijheid van de familieleden en de financiële afhankelijkheid van deze familieleden; de financiële precare situatie in Marokko heeft hij deze elementen niet opgenomen in de noodzakelijke belangenafweging ivm. de toepasbaarheid van art. 8 EVRM, dat zowel het gezins- als het privéleven beschermt, noch bij de afweging van de duur van het inreisverbod.

5. Een inreisverbod van 3 jaar betekent ook dat verzoekster tijdens een lange periode niet meer op bezoek kan gaan bij haar familie in West — Europa; zodat zij tijdens deze periode ook al de speciale familiale aangelegenheden, die zich kunnen voordoen , zal moeten missen.

Dit is onmenselijk.

6. De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd omdat er geen rekening werd gehouden met de argumentatie van verzoekster daar waar de gemachtigde van de Minister dit wel had moeten doen; mn. bij de belangenafweging in het kader van de toepassing van art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM luidt immers als volgt :

" Een ieder heeft recht op respect voor zijn Privéleven , zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

De gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te doen waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van art. 8 EVRM ; het privé — leven en recht op woning.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden art. 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken

Het recht op de eerbiediging van het privé leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd , kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM .

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 EVRM inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Omdat de gemachtigde nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoekster, die hij wel degelijk kende of had kunnen kennen, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk besluit komen of de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod van 3 jaar, in casu al dan niet in strijd zou kunnen zijn (blijken te zijn) met artikel 8 EVRM.

Dat ook het Europees Hof al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging moet worden uitgevoerd (zaken Boultif,Uner, Maslov) Dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd.

Dat de gemachtigde had moeten uiteenzetten om welke redenen zij zulke belangenafweging niet heeft gedaan of ten minste om welke reden de positieve elementen van verzoekster niet werden gebruikt

*Het zorgvuldigheidsbeginsel — het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.
Dat de inmenging van de Overheid in casu disproportioneel is."*

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toestaan.

De verzoekster meent evenwel dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet om de verzoekster een inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"* of *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *"gepaard gaat met"* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *"of"*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich “kan” onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel “de mogelijkheid” om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De overige motieven als waarom er in verzoeksters geval sprake is van een risico op onderduiken, zijn letterlijk overgenomen uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 januari 2021, waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens, en zulks in weerwil van hetgeen de verzoekster voorhoudt, specifiek gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar van dit inreisverbod. In de bestreden akte kan hieromtrent worden gelezen:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Spaanse schoonbroer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste zes aanvragen, ingediend op 30.08.2017, 14.03.2018, 07.11.2018, 15.06.2019, 19.11.2019 en 07.04.2020, werden geweigerd op 20.02.2018, 12.09.2018, 13.03.2019, 27.09.2019, 04.03.2020 en 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de derde, vierde en vijfde weigeringen die zonder bevel waren. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 04.08.2020 een zevende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in,

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Volgens de verzoekster vormen dit slechts standaardbewoordingen. Deze motieven van de bestreden beslissing kenmerken evenwel onmiskenbaar de individuele situatie van de verzoekster. De gemachtigde wijst er met name op dat zij zesmaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie

van haar Spaanse schoonbroer heeft ingediend en deze aanvragen allen werden geweigerd. Hierbij wordt er tevens op gewezen dat de weigeringsbeslissingen, op drie beslissingen na, werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten en dat de verzoekster tegen geen van deze zes beslissingen een beroep instelde, doch dat zij ervoor opteerde om een zevende aanvraag gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon in te dienen. De gemachtigde leidt hieruit af dat de verzoekster de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt. Deze motieven werden inderdaad eveneens gehanteerd ter ondersteuning van het vastgestelde risico op onderduiken. De gemachtigde heeft, wat de geldingsduur van het inreisverbod betreft, echter wel degelijk een meer uitgebreide motivering opgenomen in de bestreden akte. Hij benadrukt immers tevens dat de verzoekster werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verder wordt uitdrukkelijk overwogen dat de verzoekster een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precair verblijf in België en nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De gemachtigde stelt nog vast dat er geen sprake is *“van minderjarige kinderen in België”* en geen medische problematiek werd aangetoond. Gelet op het voorgaande en in het belang van immigratiecontrole besluit de gemachtigde dat een inreisverbod van drie jaar *“meer dan proportioneel”* is en overweegt hij nog dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gelet op het geheel van deze concrete en op het specifieke geval van de verzoekster toegespitste motieven dient te worden vastgesteld dat de verzoekster wel degelijk genoegzaam en op afdoende wijze op de hoogte werd gesteld van de redenen waarom er *in casu* werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar.

Verzoekster kritiek, dat het slechts om standaardbewoordingen gaat, die op meerdere personen in dezelfde omstandigheden van toepassing kunnen zijn en dat slechts in algemene standaard bewoordingen wordt gemotiveerd waarom specifiek een inreisverbod van 3 jaar wordt gegeven, is dan ook niet gegrond. Met het betoog dat (gedeeltelijk) eenzelfde motivering wordt gegeven zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van drie jaar, wordt voorts niet aangetoond dat het geheel van de hierboven besproken motieven niet afdoende zouden zijn om te verantwoorden dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De verzoekster voert verder nog aan dat zij niet kan achterhalen waarom haar een inreisverbod van drie jaar en niet van een andere termijn wordt opgelegd.

Hoger werd reeds vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de verzoekster een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd. De formele motiveringsplicht houdt enkel een positieve motiveringsplicht in, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Er moet dan ook louter worden weergegeven waarom voor een bepaalde termijn wordt gekozen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom er niet voor werd gekozen om een inreisverbod met een kortere duur aan de verzoekster op te leggen.

De verzoekster werpt tevens op dat waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd *“Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”*, de gemachtigde niet specificeert wat hij bedoelt met de bewoordingen *“via een andere weg”* noch *“welke weg”* hij bedoelt ten aanzien van de *“andere weg”*, wat de finaliteit van de Vreemdelingenwet inhoudt en waarom de verzoekster dan wel zou handelen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De verzoekster geeft mee dat zij hierdoor de bestreden beslissing niet kan begrijpen noch beoordelen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden.

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens duidelijk waarom de gemachtigde meent dat er sprake is van misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. De verzoekster diende zevenmaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging, in functie van haar Spaanse schoonbroer, in. De eerste zes aanvragen werden geweigerd; de verzoekster ging tegen deze beslissingen niet in beroep en

diende een zevende aanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon in. Bovendien was de meerderheid van de weigeringsbeslissingen vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motieven laten de verzoekster toe om met kennis van zaken uit te maken of het zin heeft een beroep in te dienen om de geldingsduur van het inreisverbod te betwisten.

De motieven van de bestreden beslissing geven blijk van een gedegen, individuele en concrete beoordeling inzake de geldingstermijn van het inreisverbod. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd inzake de duur van het opgelegde inreisverbod. De verzoekster heeft niet aangetoond dat de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod van drie jaar enige verplichting, zoals voorzien in artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zou hebben miskend. Dat de verzoeker begrijpt waarom de gemachtigde stelt dat er sprake is van misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, blijkt overigens ook uit de inhoudelijke kritiek die de verzoekster ter zake naar voor brengt en die zal worden onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid (*quod in casu*) maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan tevens de schending wordt aangevoerd.

3.2.3. Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De verzoekster erkent dat zij ervoor heeft gekozen om opeenvolgende verblijfsaanvragen in te dienen wat de Vreemdelingenwet volgens haar toelaat. Zij stelt dat dit minstens niet verboden is en dit niettegenstaande de eerdere afwijzingen. De verzoekster benadrukt dat zij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden die de Vreemdelingenwet haar biedt en dit haar niet ten kwade kan worden geduid en hieruit zeker niet kan worden afgeleid dat zij duidelijk heeft gemaakt geen gevolg te zullen geven aan een verwijderingsmaatregel.

De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden beslissing als volgt wordt verantwoord waarom de verweerder meent dat de verzoekster misbruik van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet heeft gemaakt:

"Betrokkene diende 7 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan met haar Spaanse schoonbroer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste zes aanvragen, ingediend op 30.08.2017, 14.03.2018, 07.11.2018, 15.06.2019, 19.11.2019 en 07.04.2020, werden geweigerd op 20.02.2018, 12.09.2018, 13.03.2019, 27.09.2019, 04.03.2020 en 14.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de derde, vierde en vijfde weigeringen die zonder bevel waren. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 04.08.2020 een zevende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

Dat de Vreemdelingenwet en het bijhorende koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorzien in een procedure om een aanvraag in te dienen met het oog op een verblijfsrecht als "ander familielid" van een burger van de Unie, betekent op zich nog niet dat het *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat de verzoekster deze procedure heeft misbruikt. De verzoekster betwist niet dat zij zevenmaal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Spaanse schoonbroer indiende. Voorts blijkt en staat het eveneens buiten betwisting dat de eerste zes aanvragen telkens werden geweigerd middels een omstandig gemotiveerde bijlage 20 en dat drie van de eerdere negatieve beslissingen gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hoewel in de aktes van kennisgeving telkens op correcte wijze de beroepsmogelijkheden werden vermeld, koos de verzoekster er inderdaad voor om tegen geen van deze beslissingen een beroep in te stellen zodat zij telkens in de wettigheid van deze weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten berustte om nadien een nieuwe aanvraag in te dienen in functie van dezelfde Spaanse schoonbroer. Op die manier verkreeg de verzoekster bij elke hernieuwde aanvraag automatisch het bij het voormelde koninklijk besluit voorziene attest van immatriculatie. In deze omstandigheden gaat het geenszins alle redelijkheid te buiten om te oordelen dat de procedure, zoals voorzien in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, werd misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen.

Het snel indienen van eenzelfde verblijfsaanvraag na een eerdere weigeringsbeslissing of na meerdere eerdere weigeringsbeslissingen (zonder bovendien de wettigheid van de opeenvolgende weigeringsbeslissingen te betwisten) kan de betrokken vreemdeling wel degelijk ten kwade kan worden geduid. Dit blijkt overigens reeds uit de bepaling van artikel 1, §2, 6°, van de Vreemdelingenwet dat toelaat een risico op onderduiken vast te stellen wanneer de betrokkene, onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering verblijf of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, kan uit de hierboven besproken gegevens genoegzaam worden afgeleid dat de verzoekster duidelijk heeft gemaakt geen gevolg te zullen geven aan een verwijderingsmaatregel. De verzoekster ziet immers over het hoofd dat verschillende van de

weigeringsbeslissingen gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Zo omvat – onder meer – de bijlage 20 van 12 september 2018 blijkens de stukken van het administratief dossier een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Deze akte werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 14 september 2018. De verzoekster gaf echter geen gevolg aan het opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten en diende op 7 november 2018 een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart in functie van haar Spaanse schoonbroer. Aangezien de verzoekster reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, kon de gemachtigde in alle redelijkheid erop wijzen dat zij door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Voor het overige kan in de bestreden akte niet worden gelezen dat de gemachtigde een inreisverbod zou hebben opgelegd omdat de verzoekster duidelijk zou hebben gemaakt dat zij geen gevolg zal geven aan een verwijderingsmaatregel, noch kan een dergelijk motief worden gelezen in de verantwoording voor de geldingstermijn van drie jaar. Het betoog is dan ook niet dienstig.

De verzoekster benadrukt dat de Vreemdelingenwet haar niet verbiedt om meerdere aanvragen na elkaar in te dienen ook al werden de voorgaande aanvragen afgewezen. De verzoekster betoogt aldus dat zij binnen de formele grenzen van haar recht heeft gehandeld. De verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde, zoals hierboven besproken, op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat zij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt door een zevende aanvraag gezinsherenging in functie van dezelfde referentiepersoon in te dienen wanneer de eerste zes aanvragen werden afgewezen, waarvan sommige met bevel om het grondgebied te verlaten, en zij tegen geen van deze beslissingen in beroep ging.

De verzoekster betoogt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod voorbij wordt gegaan aan de omstandigheden die in haar voordeel pleiten, met name dat zij er niet voor heeft gekozen om illegaal in België te verblijven. Zij benadrukt dat zij haar verblijfssituatie wenst te regulariseren en zij alleen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden die de Vreemdelingenwet haar biedt. De verzoekster benadrukt dat het is toegelaten om opeenvolgende aanvragen in te dienen en zij ook meerdere malen nieuwe documenten heeft gevoegd ter staving van haar aanvragen zodat een gunstige beoordeling door de verweerder steeds mogelijk was.

De verzoekster kan evenwel niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat zij er niet voor heeft gekozen om op illegale wijze in België te verblijven. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster op 20 februari 2018, op 12 september 2018 en op 14 juli 2020 werd bevolen om het grondgebied te verlaten. Het is wel degelijk de keuze van de verzoekster geweest om deze bevelen om het grondgebied te verlaten niet op te volgen. Het herhaaldelijk en kort na elkaar indienen van eenzelfde verblijfsaanvraag na (meerdere) eerdere weigeringsbeslissingen kan, zoals hoger reeds gesteld, wel degelijk aan de verzoekster ten kwade worden geduid. Dat de verzoekster telkens nieuwe stukken toevoegde, neemt overigens niet weg dat zij telkenmale ook berustte in de genomen weigeringsbeslissing, zodat het vast staat dat de navolgende aanvragen telkens en ondanks de bijkomende stukken, niet voldoende waren gestoffeerd.

De verzoekster werpt verder op dat zij er niet voor heeft gekozen om onder te duiken, waarbij zij opmerkt dat zij steeds haar verblijfsadres bij haar familie in België heeft meegedeeld.

De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van de bijlage 13sexies blijkt dat de vaststelling van het risico op onderduiken slechts de verdere explicitering inhoudt van de vaststelling, in het bestreden inreisverbod, dat de beslissing tot verwijdering met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De bijkomende vaststellingen omtrent het risico op onderduiken kunnen derhalve niet als een dragend motief worden beschouwd, zodat de kritiek hiertegen niet ontvankelijk is. In de mate dat de verzoekster deze kritiek naar voor brengt ten aanzien de beslissing om een geldingstermijn van drie jaar te voorzien (verzoekschrift, p. 5, onder punt 2.), dient bovendien te worden opgemerkt dat de gemachtigde geenszins het vastgestelde risico op onderduiken heeft gehanteerd als motief om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Verzoeksters kritiek is op dit punt dan ook niet ter zake dienend.

De verzoekster meent dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet in aanmerking werd genomen dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd. Ook deze kritiek is ongegrond. Thans werd immers aan de verzoekster een inreisverbod met een duur van drie jaar opgelegd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde een inreisverbod van meer dan vijf jaar opleggen indien de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Aangezien aan de verzoekster geen inreisverbod met een duur van (meer dan) vijf jaar werd opgelegd, blijkt dat er rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoekster geen strafbare feiten heeft gepleegd. Bovendien staat het gebrek aan strafbare gedragingen er niet aan in de weg dat aan de verzoekster overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod met een duur van drie jaar kan worden opgelegd.

Het betoog van de verzoekster kan het oordeel van de gemachtigde dan ook op geen enkele wijze ontkrachten.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekster betoogt dat zij zich wel kan beroepen op de bescherming van haar privéleven als onderdeel van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster werpt op dat zij in België een privé- en professioneel leven heeft opgebouwd; zij heeft naar eigen zeggen niet alleen banden opgebouwd met haar familieleden maar ook met haar vrienden en kennissen.

De verzoekster verwijst wel naar de opgebouwde banden met haar familieleden, vrienden en kennissen, doch zij laat na om deze nader te specificeren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster zevenmaal een verblijfsaanvraag in toepassing van haar Spaanse schoonbroer heeft ingediend en dat deze aanvragen allemaal werden afgewezen. Met een dergelijk vaag betoog maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verderop in haar verzoekschrift betoogt de verzoekster dat de gemachtigde heeft nagelaten om al de nodige elementen in verband met haar privé- en professioneel leven die hij kende of had moeten kennen op te nemen in de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekster laat andermaal na enig concreet element aan te reiken waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekster werd bovendien nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating en niet om een periode van legaal verblijf, zoals de verzoekster tracht voor te houden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds in dat verband in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de betrokkene partij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

De verzoekster meent dat bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM geen rekening werd gehouden met de financiële afhankelijkheid die zij heeft ten aanzien van haar familieleden en haar precarie situatie in Marokko.

De verzoekster gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat zij zeven aanvragen gezinsherenging in functie van haar Spaanse schoonbroer heeft ingediend die allen werden afgewezen. De verzoekster diende deze aanvragen in als ander familielid van een Unieburger die in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger. Deze aanvragen werden allemaal afgewezen omdat de verzoekster er niet in slaagde om aan te tonen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar schoonbroer. Daarenboven kan niet worden ingezien waarom de niet nader genoemde familieleden van de verzoekster haar niet langer financieel zouden kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Marokko.

De verzoekster betoogt nog dat niet in aanmerking werd genomen dat zij tijdens een lange periode niet meer op bezoek kan komen bij haar familie in West-Europa en zij al de speciale familiale aangelegenheden die zich zullen voordoen zal moeten missen.

De verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat haar familieleden haar niet kunnen komen bezoeken in Marokko. Zij kunnen ook gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om tussen de bezoeken door met elkaar in contact te blijven. Verder laat de verzoekster na te specificeren welke familieleden van haar in West-Europa verblijven.

Concluderend stelt de Raad vast dat de verzoekster wel beweert maar niet concreet aantoont dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij komt niet verder dan enkele clichématige, blote en hypothetische beweringen omtrent een privéleven in België.

Een schending van de door artikel 8 van het EVRM beschermde grondrechten wordt derhalve niet aangetoond.

De verzoekster heeft derhalve niet concreet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel of een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.5. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE